

ved Siden af en saadan Fremtidslov, eller helst saaledes, at denne blev foreløbigt udsat, indtil man saa den andens Skæbne, vare fremkomne med et Forslag, ifølge hvilket Menigheder, der stode udenfor den danske Folkekirke, som havde sluttet sig sammen om allerede ordineret Præst, og som selv havde en Kirke, under visse nærmere Betingelser kunde blive anerkjendte af Folkekirken og optagne som Led af den. Et saadant Lovforslag vilde jeg ubetinget og med den største og inderligste Glæde have sluttet mig til; thi det forekommer mig, at der er en Mangel i saa Henseende i vor kirkelige Ordning, idet Folkekirken har Døre, som kunne aabnes udad, men ingen, der kunne aabnes indad. Som Forslaget nu foreligger, vil jeg ikke nægte, at jeg har haft ikke ringe Betænkelse ved det. Det forekommer mig nemlig, at der er overmaade meget Sandt i den Itring, der muligviis er bleven fremført flere Gange tidligere, men som med stor Styrke og Kraft blev gjort gjældende af den ærede første Taler idag. Det forekommer mig virkelig, at der, naar man seer hen til de virkelige Forhold i Landet, nok kan være en ubestemt Rængsel, men intetsteds en uafviselig Forbring om at slutte sig sammen som Frimenighed ligeover for Folkekirken. Naar jeg derfor føler, at det vil være umuligt igjennem et Endringsforslag til 2den Behandling at bringe Lovforslaget i en saadan Form, at det kun vil ramme de Menigheder, der allerede eksistere udenfor Folkekirken, saa er det ikke just med fuldkommen Tilfredsstillelse, at jeg maa erkjende, at jeg alligevel maa slutte mig til dette Lovforslag, som det er fremkommet. Jeg vil naturligviis ikke kunne slutte mig til det i den Form, hvori det nu foreligger som vedtaget ved 3die Behandling i Folkethinget; men jeg anseer Gjenoptagelsen i Folkekirken af de frafillede Menigheder, enten de ere traadte ud med Billie, og altsaa have et Skridt at gjøre godt igjen, eller de uden deres Billie og Vidende, kan man næsten sige, ere komne til at staa udenfor den danske Folkekirke, for at være en i den Grad vigtig og paatrængende nødvendig Sag, at jeg ligeover derfor vil kunne overvinde Betænkelse, der vel ellers vilde hindre mig i at kunne stemme for denne Sags videre Fremme,

selvfølgelig dog kun, naar vi vende tilbage til en saadan Form af Loven, som nærmest kommer til at ligne den, den fik ved 2den Behandling, eller hvori den udgik fra Udvælgets Haand i Folkethinget, en Form, der ikke vækker større Betænkelse, end at, som vi have seet, den høitærede Kirkeminister vil kunne slutte sig til den.

Schestedt-Juul: Naar jeg har bedet om Ordet, da er det for i Righed med den første ærede Taler efter bedste Evne at træde op imod dette Lovforslag. Jeg skal tillade mig at bede de ærede Medlemmer om at undskylde, hvis jeg muligviis skalde komme med nogle Gjentagelser; jeg haaber ikke, at det skal blive mange, men dersom jeg ikke aldeles kan undlade at komme med saadanne, da ligger det deri, at der er Punkter, som jeg troer ikke skarpt nok kunne betones. Jeg anseer det foreliggende Lovforslag og den Maade, hvorpaa det er blevet behandlet i det andet Thing, for at være meget uheldig, ja ligefrem farlig; jeg anseer det derfor baade med Hensyn til dets praktiske Udførelse og maaskee endnu mere med Hensyn til det Princip, der ligger til Grund for samme. Med al mulig Anerkjendelse af den høie Rigsdags Indsigt og Competence kan jeg ikke skjønne, at det vilde være heldigt, om Rigsdagen paatog sig det Ansvar paa egen Haand at afgjøre en Sag som denne. Naar jeg siger paa egen Haand, da mener jeg dermed, at om en Sag i religiøs Retning af et saa væsentligt og indgribende Omfang som denne maa Geistligheden først have erklæret sig, før der tages Bestemmelse om den. Det er ikke steet. Ved verbale Sager af en noget større Betydning gaaer man frem med meget mere Hensyn; der lader man altid først foretage kostbare og omfattende Forarbejder. Jeg gad vide, om dette Forslag ikke er saa indgribende i kirkelig Henseende, at det vel kunde fortjene en lignende Fremgangsmaade. Hertil svare nu de ærede Forslagsstillere: „Ja, men vi have ikke Tid til at vente paa en Kirkeforfatning; der er en bydende Nødvendighed tilstede for, at vi nu, lige i dette Øieblik, maae have en Lov som den her foreslaaede“. Det kan jeg ikke gaae ind paa. Vi have jo